

Biblioteka

Prozna putovanja

Naslov originala

Marcus Sedgwick

Midwinterblood

© *Marcus Sedgwick 2011, Orion children's Books LTD.*

© *za srpski jezik Odiseja*

Co-funded by the Creative
Europe programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Markus Sedžvik

Krv zimske noći

S engleskog prevela

Hanna Gadomski

Koricu ilustrovao

Dobrosav Bob Živković

ODISEJA

Beograd, 2016.

Deo prvi

SUNCE LETNJE
NOĆI

Juni 2073.

Mesec cveća

Jedan

Sunce se ne spušta.

To je prva stvar koju Erik Sedam primećuje na Blaženom ostrvu. Primetiće još mnogo čudnih stvari pre no što ga savlada zaborav, ali to će doći kasnije.

Za sada, pogleduje na sat dok stoji na vrhu usamljenog brega na ostrvu, zureći ka mestu gde bi sunce trebalo da zađe. Prošla je ponoć, ali sunce i dalje sija, jedva uranjajući svoj otežali rub u more na obzorju.

Ostrvo je toliko daleko na severu.

Odmahuje glavom.

Razmišlja o Merl. O nečemu nalik iščekivanju u njenim očima. I kako se oseća smireno dok samo stoji kraj nje.

„Pa, tako je to“, kaže, smešeći se s čuđenjem.

Umoran je. Bilo je to dugo putovanje.

★

Čudnovate stvari počele su da se dešavaju već u avionu.

Na letu do Skarpnesa polovina sedišta ostala je prazna ali je, opet, bilo dosta putnika. Verovatno ljudi iz rudarske kompanije, koji su se zaputili ka unutrašnjosti kopna na severu, nagađao je Erik.

Zauzeo je mesto kraj prozora i radio ono što svi rade pre instrukcija za gašenje uređaja za komunikaciju; odabrao je Jednostepeni, aplikaciju na svom aparatu, i pokrenuo ga.

A onda... ništa.

Ributovao je aplikaciju i ponovo pokušao da je pokrene.

Ništa.

Odmahnio je glavom, ne shvatajući šta se dešava.

Aplikacija Jednostepeni zasniva se na principu šest stepeni razdvajanja¹. Erik zna sve o tome. Kao novinaru posao mu je da poznaje komunikacije u svim mogućim oblicima. Od otkrivanja tog principa, kada je neka bistra duša shvatila da često nije potrebno šest koraka nego samo *jedan* da biste se povezali sa većinom drugih ljudi na svetu, ova aplikacija, ili njena trenutna verzija, nalazila se na dlanu svačije ruke. Kada idete na putovanje, ili stignete u neko novo mesto, najlakši način da brzo pronađete prijatelje jeste da brzo „pročešljate“ prostor oko sebe uz pomoć Jednostepenog. Možda se niko koga poznajete ne nalazi u istom avionu, ali neko ko zna nekoga koga vi znate verovatno će biti tu. Ili neko ko je išao u školu sa nekim od vaših prijatelja. Ili neko ko radi negde gde ste vi radili pre deset godina. I tako dalje, i tako dalje. Onda, u najgorem slučaju, imate nekoga sa kim možete da provedete vreme tokom putovanja, a možda i novog prijatelja za ceo život. I mada se ovo poslednje Eriku još nije dogodilo, tokom svih godina koliko je koristio tu aplikaciju na toliko usamljeničkih putovanja širom sveta, nika da nije omašio da pronađe neku vrstu veze među grupom od stotinu ili više ljudi koji bi, inače, ostali potpuni neznanci.

Eto zato pilji u svoj uređaj, pitajući se da li nova verzija ima neki bag.

Kao da se desilo nešto uvrnuto, nagnuo se sa svog sedišta i počeo iz prikrajka da proučava svoje saputnike.

Bio je to grub svet.

Rudari, pomislio je. Grubi.

---

¹ Teorija o šest stepeni razdvajanja, predstavljena prvi put 1929. godine, podrazumeva da između bilo kojih dvoje ljudi na svetu ne postoji više od šest koraka: do bilo koje osobe na svetu možete doći preko ne više od pet kontakata, to jest ukupno šest koraka (niz: vi, vaši kontakti, njihovi kontakti, kontakti njihovih kontakata...). Prim. red.

Rad i briga ocrtavali su im se na licu, na koži ostareloj od hladnoće. Bili su tihi, jedva klimnuvši nasmešenom osoblju koje je klizilo prolazom između sedišta, nudeći piće.

„Moraćete sada to da isključite, gospodine Sedam“, rekao je glas, i on se okrenu ka osobi koja ga je gledala odozgo. Pogledala je svoj uređaj, proveravajući da li je ispravno pročitala njegovo ime.

Počeo se po zatiljku, uklonio nemirni pramen tamnosmeđe kose koji mu je padao na oči.

„Da. Izvinite, u redu. Samo...“

Gledao je u svoj uređaj.

„Da, gospodine Sedam?“

Odmahnuo je glavom. Kako je uspeo da ne „upeca“ nikoga na ovom letu? Čak ni na najslabijem nivou povezanosti.

„Ništa.“

Stjuardesa se osmehnula.

„Vrlo dobro. Želim vam prijatan let, gospodine Sedam.“

*

Zaista je imao prijatan let.

Avion je leteo pravo na sever, držeći se obale gotovo sve vreme puta. Bilo je spektakularno lepo.

Linija obale predstavljala je izlomljeni fraktal, more je bilo tamnoplavo, stene uz vodu blago prošarane, sive i smeđe. U unutrašnjosti kopna, tlo se postojano uspinjalo u šume, koje su na kraju otkrivale ogoljene planinske vrhove.

Oko podneva avion se spustio u Skarpnes i, kao što je Erik predviđao, većina putnika ukrcala se na prevoz ka velikom rudokopu.

Po stoti put, izvukao je uputstva koja mu je dao pomoćnik urednice deska i pešice se zaputio do terminala trajekta, gde se

ukrcao na parobrod i otisnuo na kratko putovanje do Blaženog ostrva.

Malo zna o tom mestu.

Samo glasine. Međutim, to je sve što se o njemu uopšte zna, i u tome je, na kraju krajeva, svrha njegovog putovanja, da otkrije nešto o tom ostrvu.

Ništa naročito ne može se naći ni na internetu. Ništa osim reda vožnje parobroda, satnice zalaska sunca i izlaska meseca, kratke istorije starog, izumrlog, ribarskog zanata.

A što se tiče glasina...

Nijedna priča iz prve ruke, nikakvi podaci iz originalnog izvora. Stranice koje ih, ipak, pominju zapravo samo prepričavaju jedna drugu, ostavljajući tek pokoji pravi trag iz kojeg bi se nešto moglo napabirčiti.

Tako malo podataka koji se mogu pročitati na internetu, što je još jedna čudna stvar u vezi sa tim mestom.

Sve što je čuo bile su glasine, priče, nagađanja, i hitro izgubljene reči prošaputanih tajni o ostrvu na kome ljudi žive večno.

Dva

Erik Sedam ne veruje u ljubav na prvi pogled.

Ali menja mišljenje.

Čak i u tom trenutku, u trenutku kad mu se dogodilo, oseća da njegov novinarski mozak unosi ispravku, brišući dugotrajno uverenje, pišući novo umesto njega.

Nije verovao u ljubav na prvi pogled. Misli da sada možda veruje.

„Ja sam Merl“, kaže ona. Svetla kosa joj pada preko oka dok se rukuje s njim, onda lakim pokretom skloni pramen u stranu. I smeši se.

„Naravno“, kaže on. U sebi, pravi pribeležku da kasnije kazni sebe za tako jadan odgovor, a ipak, nije to rekao sa arogancijom ili u pokušaju da bude duhovit. Rekao je to kao da je neko drugi govorio umesto njega.

Stajao je na keju, sa svojim velikim rancem kraj nogu. Iza njega, parobrod se otisnuo nazad ka kopnu. Nekolicina preostalih putnika već se razišla, nestajući na uskim puteljcima ostrva.

Sve je tiho.

Mlada žena po imenu Merl napola se okreće i nešto pokazuje, i sada Erik primećuje malu grupu ljudi sa njom. I oni mu se osmehuju.

Jedan od njih, stariji čovek, iskorači.

„Ja sam Tor“, kaže, i pruža ruku.

Erik se rukuje s njim, ponovo se osećajući pomalo nelagodno.

„Kako ste znali da dolazim?“ – pita.

„Pa, i nismo“, kaže Tor. „Ali nemamo mnogo posetilaca. Glas o vašem dolasku je stigao do nas, pa smo došli da vas dočekamo, gospodine... Sedam?“

„Da. Da, tako je. Erik Sedam.“

Tor podiže čupavu obrvu. Njegovo lice je izduženo i toliko izbrazdano suncem i vetrom da je teško pogoditi koliko je star, a Erik primećuje i da nešto nije u redu sa njegovim okom. Ono je mlečnobelo i izgleda kao da se ne fokusira. Možda je čak i slep na to oko. Erik pokušava da ne zuri.

„Pa, tako je to“, kaže on u pola glasa.

„Sedam?“ – pita Tor. „Pripadnik Istinske moderne crkve?“

Erik odmahne glavom.

„Moji roditelji su joj pripadali. Oni su prva generacija preobraćenika, još iz dve hiljade dvadesetih. Ja...“ Tu se zaustavi, pita se šta da kaže. „Ja sam ih razočarao. Meni to ništa ne znači.“

„Zašto ste onda zadržali prezime?“ – smeši se Tor. „Ako smem da pitam.“

Erik zastane.

„Mnogo je razloga, pretpostavljam. Iz poštovanja, možda. I mada nisam religiozan, dopada mi se ideja koju je predstavljala ta promena prezimena.“

Merl, koja ih je posmatrala, jedva primetno nagne glavu. Kosa joj ponovo padne preko očiju. Erik to primeti i oseća kako se još brže zaljubljuje u nju. Oseća se smešno. Pita se šta da kaže, šta da radi, ali ona ga nešto pita.

„O čemu je reč?“ – pita ona. „Ta ideja s imenom?“

„Osnivači Istinske moderne crkve imali su mnoge principe i verovanja kojih su se čvrsto pridržavali, ali većina njihovih učenja je više praktične prirode, ima veze s tim kako se ljudi odnose jedni prema drugima, prema društvu, i tako dalje. Verovali su da su imena okovi i etikete, da su puna suvišnog značenja i istorije i da su, stoga, oružje predrasude i snobizma. Svako ko se pridruži Crkvi pozvan je da izabere novo prezime, neko bez značenja, bez istorije, bez predrasude. Brojevi su uobičajeni u Crkvi; delovali su neutralno. Ispražnjeno od značenja.“

Merl još malo nagne glavu. Erik želi da uzvikne od radosti, i zamišlja sebe kako je čvrsto privija u zagrljaj. Ne čini ništa, ali pita se šta bi bilo da je dodirne.

„Ali gospodine Sedam“, kaže Tor, „sve reči imaju značenje. Naročito imena. Čak i ona nova. A što se tiče brojeva...“

Erik ponovo slegne ramenima.

„Kako su se prezivali vaši roditelji pre nego što su pristupili Crkvi?“

Erik je zatečen, jer shvata da ne želi da priča o svojim roditeljima. Menja temu. Gleda u Tora i Merl, i još dve žene i čoveka koji su sa njima. Svi mu se osmehuju.

„Nego, jeste li uvek ovako predusretljivi prema posetiocima?“

„Nemamo mnogo posetilaca“, ponavlja Tor.

Erik primećuje da nije dobio direktan odgovor na svoje pitanje, ali odustaje od njega.

„A zašto ste došli na Blaženo ostrvo?“ – nastavlja Tor.

On se osmehuje, i baš kad se Erik sprema da mu odgovori, nešto ga naglo navede da se zaustavi. Ali najbolje je ne lagati, i u takvim okolnostima on obično pribegava jednostavnom metodu da pruži tek onoliko istine koliko je dovoljno.

„Ja sam novinar“, objašnjava. „Moja urednica želi reportažu o vašem ostrvu. Čula je da je ovo prekrasno mesto. Posebno mesto.“

Erik već vidi da je to istina.

Iza odbora za doček, mala aleja se deli na dve staze, od kojih jedna vodi duž obale, a druga uzbrdo, preko blagog uspona. Vidi skromne, divno dizajnirane drvene kuće, bogatog kolorita: tamnocrvene nijanse, svetloplave, zemljanožute. Oko njih su mali žbunovi ruža i visoke breze. Pčele zuje u vazduhu.

Iza njega plavo more pljuska o kamenje keja, iznad njih kriče galebovi.

„A da li nameravate da ostanete duže?“ – pita Tor, gledajući u Erikovu jedinu torbu.

„Još ne znam“, kaže Erik.

Pogleda u Merl. Ona se osmehne.

Tri

Erik Sedam je sedeo u Kući na raskršću sa Torom i ostalima koji su ga dočekali kod trajekta. Osim Merl.

„Gde ste nameravali da odsednete, gospodine Sedam?“ – pita ga Tor dok idu ostrvom, južno od pristaništa.

„Molim vas, zovite me Erik.“

„Gde ste nameravali da odsednete, Erik?“

„Ne znam.“

Tor se osmehne.

„Nemamo hotel. Kao što sam rekao...“

„... nemate mnogo posetilaca“, Erik je dovršio. „Ali postoji barem nekakva gostinska kuća, zar ne?“

„Ne“, rekao je Tor. „Ne postoji ništa tog tipa. Ali, ne brinite. Nešto ćemo organizovati za vas. U međuvremenu, dobrodošli ste u moju kuću. Možemo popiti čaj dok se sve ne organizuje.“

Išli su Kućnim putem, puteljkom koji je vodio ka južnoj strani ostrva, blago krivudajući među lepim baštama i ljupkim kućama. Neke su se nalazile uz samu stazu, a neke su bile povučene na mala stenovita uzvišenja među drvećem. Staze su bile označene tablicama ispisanim belom bojom na plavoj pozadini: Krivina, Zadnja krivina, Zelena, Prevoj.

Sve je bilo veoma, veoma lepo.

Dok su hodali, Erik je video ljude kako sede napolju, za stolovima u svojim baštama, uživajući u večernjem suncu, dok su ispijali čašu vina ili večerali. Svako bi mahnuo i pozvao Tora, a on bi im klimnuo, osmehujući se.

Nakon deset minuta, stigli su do raskršća, gde je Kućni put presecao drugu stazu iste veličine, koja se zvala Put do raskrsnice.

„Moj dom“, rekao je Tor, pokazujući ka kući, najvećoj od svih koje Erik do tog trenutka video na ostrvu. Velika, crna, drvena

kuća, oslonjena na nisko, izdvojeno brdašce, dominirala je raskršćem. Bila je u nešto drugačijem stilu od ostalih, manje lepa, nekako... Erik je tražio reč. Ozbiljnija.

„Ovo je centar ostrva, Erik. Dobro došao.“

✱

Erik je sedeo u Torovoj kući, obujmivši šakama keramički vrč sa crnim čajem.

Dve žene su se predstavile kao Maja i Džejn. Mlađe od Tora, starije od Merl. Obe su bile tihe, ali su delovale druželjubivo dok su spremale čaj u Torovoj prostranoj kuhinji. Drugi čovek se zvao Henrik, opet mlađi od Tora, mada je to bilo teško reći sa sigurnošću. Erik je pretpostavljao da je to posledica dugotrajne izloženosti oštroj klimi Blaženog ostrva.

Možda su glasine tačne, mislio je. Možda ti ljudi žive večno, možda Tor ima sto dvadeset godina, a ostali su pilići od devedeset osam.

„Ako ikako možemo da vam pomognemo oko vašeg članka, sve što vam zatreba“, reče Henrik, „samo pitajte. Mi smo čuvari Blaženog, i...“

Tor se nakašljao, tako tiho da je bilo teško poverovati da je to bio znak, ali Henrik se zaustavio i ispravio.

„Tor je glavni Čuvar Blaženog. Mi“, klimnuo je ka Maji i Džejn, i pokazao na sebe, „mi ostali smo takođe čuvari ostrva. Tako da samo treba da popričate sa nekim od nas i sve će biti sređeno.“

„Hvala“, reče Erik. „Zaista ste svi ljubazni.“

Pitao se gde je otišla Merl.

Nije reč o tome da li je ona lepa, ne onako kako to ljudi obično misle. Ona je više nego lepa, barem za njega, ali nije ga to

osvojilo. Jednostavno je to bilo njeno lice, njene oči. Čim ih je video, nešto je kliknulo. Odjednom je shvatio šta je to. Prepoznao je njeno lice. Kao da je video starog prijatelja, davno zaboravljenog, i to je pokrenulo nešto drugo u njemu. Misao koja ga je mučila.

Zavrtelo mu se u glavi.

„Umoran sam“, rekao je. „Izvinite me. Umoran sam, ali mislim da bi mi prijalo malo svežeg vazduha pre spavanja. Mogu li...?“

„Pa, naravno“, odgovorio je Tor. „Zašto ne biste malo razgledali aleje, a mi ćemo doći po vas kad kuća bude spremna. Ne udaljavajte se mnogo.“

*

Erik stoji na vrhu malog ali strmog brda nazvanog Osmatračnica, gledajući na zapad, posmatrajući sunce koje nikako da zađe, i razmišlja o Merl. Staza kojom je krenuo je neobična – dobro napravljena, podjednako kao bilo koja od onih koje je video do sada, ali na vrhu brda je prekida gustiš žbunova, i odatle ne vodi dalje, nikuda. Napravio je nekoliko koraka van staze do kamenitog uzvišenja, sa koga preko šumskog drveća može da gleda na zapad.

Vratilo mu se Torovo pitanje o njegovim roditeljima, i shvata da je prošlo mnogo godina kako nije razmišljao o njima. Kao da su umrli. I mada nisu mrtvi, gotovo kao da jesu. Nije ih video niti razgovarao s njima godinama. Zapravo od vremena kada je dovoljno odrastao da napusti dom i sam krene u svet.

Tor. Šta je sa tim čovekom? Ono oko mu pomalo luta, možda, ali Erik zna da je u pitanju nešto drugo. Čovek je bio više nego predusretljiv, pa zbog čega onda Erik zazire od njega?

Vraća se na misao koja ga je mučila u Torovoj kući. Prepoznao je Merlinu lice.

Prepoznao. Ali to nije moguće, jer je nikada ranije nije video.

Kao da želi da proveri, on izvlači svoj uređaj s namerom da ponovo aktivira Jednostepeni, kad primećuje još nešto čudno: da nije u dometu.

Naravno, čuo je za mesta na kojima nema signala, ali nikada nije bio na nekom takvom.

Oseti drhtaj u celom telu kad shvati da se uređaj koji je radio čitavog njegovog života upravo pretvorio u skupu malu kutiju od plastike, silicijuma i stakla.

Razmišlja kako platforma Jednostepeni pronalazi druge živote kroz etar, i pita se da li je to izvodljivo bez sprave.

Ponovo gleda ka horizontu.

Nikada nije bio ovde, pa ipak oseća da je Merl već sreo, ranije, a postoji i to drugo osećanje koje ga još više uznemirava.

Zašto, razmišlja, imam osećaj da sam se vratio kući?

*

„Ne verujem da to funkcioniše.“

On poskoči, okrenu se i ugleda Merl kako mu prilazi sa staze.

Odloži spravu, osećajući se glupo. Koristi priliku da pogleda Merl dok mu prilazi, priželjkujući da ima više od tih nekoliko trenutaka da shvati u čemu je stvar sa njom. Ne uspeva.

„Mislim da si u pravu“, kaže joj. „Ali, kako se snalazite? Bez uređaja?“

„Snalazimo se sasvim lepo“, kaže Merl, smejući se. „Ovde prosto drugačije radimo stvari.“

„Kao i to što nemate automobile?“

„Verujem da nismo jedino mesto koje nema potrebu za automobilima“, kaže ona.

„Ne znam za potrebu“, kaže Erik, „ali da, pošto je nafta postala tako skupa, ima mnogo mesta na kojima se koriste alternative.“

Pita se zašto ne može da pronade neku bolju temu za razgovor od nafte. Ili automobila. Uređaja. Sada su sami, prvi put. Gotovo da može da oseti toplinu njenog tela, ona stoji tako blizu.

„Stigao si ovde našim parobrodom, naravno.“

Erik klimne.

A pre toga, razmišlja, leteo sam dobrim staromodnim avionom, koji guta galone avionskog goriva. Što potvrđuje i cena karte.

Ipak, ako dobije ovu priču, troškovi će mu se itekako isplatiti.

„Ovo je malo ostrvo, i mala zajednica. Nema potrebe za žurbom. Hodamo. Ako je nešto zaista hitno, obično pozajmimo bicikl.“

Erik pokušava da obuzda smeh. Ne želi da bude nepristojan, ali ga zabavlja ozbiljan izraz na Merlinom licu.

Izgleda da nju to ne uznemirava, ili barem ne pokazuje.

„Pogledaj“, kaže ona, pokazujući ka nebu. Ne dole, blizu sunca, nego gore, vidi se mesec, bleđi, ružičasti disk nasuprot tamnim, plavim nebesima. „To je Mesec cveća.“

„Šta?“

„To je staro ime za Mesec ovog meseca u godini“, objašnjava Merl. „Mesec cveća. Vidiš li kako je ružičast?“

„Zaista je poseban“, slaže se Erik.

Neko vreme ništa ne govore, samo zure u Mesec, drevan, star kao vreme, i nedokučiv. Misteriozan. Moćan.

Merl šapuće stihove neke stare pesme.

„I niko od vas nek se toliko ne uzdiže, jer ružičasti Mesec uzeće vas sve.“

Ona se pokrene.

„Tvoja kuća je spremna“, kaže. „Kasno je. Sigurno si umoran.“
Erik je *veoma* umoran.

„Hvala“, kaže on. I misli to. „Baš velikodušno od vas što ste mi ponudili celu kuću.“

Ponovo razmišlja o svojim troškovima.

„Jedna soba je zaista sve što mi treba“, nastavlja on, „i naravno, mogu da vam platim za sav trud.“

„To neće biti potrebno. Čuvari su ti ponudili kuću pored livade. Udobna je, ali obavezno nam reci da li još nešto možemo da učinimo.“

Hodaju niz aleje, a Erik podseća samog sebe na to da je noćno doba, što mu je teško da prihvati jer je svetlo gotovo kao po danu.

„Zar vam ne remeti san?“ – pita on. „To što je stalno dan?“

„I ne znaš koliko! Ali imamo mi svoje trikove. Debele zavese, šalone za zamračivanje. To pomaže. I čaj, taj čaj koji si popio pomoći će ti da zaspiš. Stigli smo.“

Zaustavlja se i pokazuje Erikov novi dom.

Mala ali doterana, plava drvena kuća, sa baštom, uredno pokošenom travom i bujnim grmovima rascvetalih ruža. Orlovi nokti se uspinju uza zid i preko prozora na prvom spratu. Ima i drugog cveća čija imena ne zna. Ime kuće je bojom ispisano na kapiji. *Kandža*.

„Čudno ime“, iščuđava se Erik, u pola glasa.

„To je iz starog dijalekta. Odnosi se na vrstu ribarskog broda, verujem.“

Odjednom Merl nabira nos, i kine.

„Polen trave“, kaže ona, i ponovo kine.

„Nazdravlje.“²

---

² Nprevodiva igra reči: izraz (*God*) *bless you!* odgovara našem „Nazdravlje!“ – ali reč treba da asocira na ime samog ostrva, *Blessed Island* – „Blaženo ostrvo“ (prim. prev.).

Merl pogleda Erika.

„Nemoj to da govoriš.“

„Zašto ne?“

„Mi to ne govorimo ovde, na ostrvu. Mislimo da je to... bak-suz.“

„Čudno.“

„Samo još jedna od naših malih osobenosti“, kaže Merl.

Osmehne se i okrene se da pođe. Erik pokušava da joj kaže nešto. Nešto smisljeno. Ali ne može da smisli šta.

„Laku noć, Erik Sedam“, dovikne mu ona dok odlazi. „Kuća je otključana.“

Zastane na trenutak pored kapije, a onda ode.

Erik zamišlja da vidi njene usne kako se pomeraju. Zamišlja da mu ona govori jednu reč.

Ti.

Pita se šta bi osetio da je ona zaista to izgovorila.

*

Erik otvara vrata kuće i pronalazi put do spavaće sobe. Čim je ušao, oseti slabost, vrti mu se u glavi, od umora i toga što je na novom mestu, od mirisa cveća, i može da oseti ukus čaja u ustima.

Strovali se na krevet, misli mu se kotrljaju u dubok, dubok ponor koji se otvorio ispod mesta gde prebiva njegov um.

Pada mu na pamet još jedna misao, a onda se gubi u uskovitlanoj oluji u koju se pretvorila struja njegovog uma.

Na Blaženom ostrvu je proveo nekoliko sati.

Sreo je nekoliko ljudi i video mnogo više njih.

Ali nije primetio nijedno dete.

Četiri

Erik spava dobro.

Kad se probudi, oseća se mnogo bolje. Predivno, u stvari.

Otvara oči i iznenađen je kada otkrije da je soba u potpunoj tami. Prvo pomišlja da je noć konačno došla, onda se seti da ovde nema ničega ni nalik noći barem još mesec-dva. Ne prave noći.

Tetura se do prozora i povlači zavese.

I dalje je mračno; pruža ruku i dodiruje šalone o kojima je govorila Merl, i kad pronade uzicu u uglu, povlači ih nagore.

Jasna, snažna sunčeva svetlost preplavljuje sobu, on zatvara oči i čeka dok se ne naviknu.

Kada ih ponovo otvori, zatečen je lepotom ostrva.

Prozor njegove spavaće sobe gleda na jug i istok. Ispod njega je još jedan mali komad raja. Lepo obojene kuće, puteljci, visoke breze koje se njišu na blagom vetru, i svuda cveće.

Cveće.

Ljudi hodaju puteljcima, dozivaju se, i zaustavljaju da proćaskaju na malenim raskrsnicama kao u nekom gradu igračaka. Čuje kako sa nekog mesta koje ne može da vidi dopire muzika. Zvuči kao grupa glasova, očaravajuća, kontrastna a ipak predivna melodija, uz jednostavnu pratnju gitare i harmonike. Napregne se da uhvati reči, ali one izmiču.

Nebo iznad glave je plavo, i svuda je cveće.

Erik se oseća predivno. Sva ošamućenost od prethodne noći je nestala. Sve misli od prethodne noći su zaboravljene.

Ali oseća da je gladan, neverovatno gladan. Pita se da li su bili dovoljno pažljivi da mu ostave nešto hrane, pa silazi u prizemlje, gde pronalazi ne samo hranu već čitav doručak postavljen na kuhinjskom stolu. Lonče s kafom greje se na štednjaku.

„Hej?“ – pozove, okrećući se oko sebe. „Hej? Ima li koga?“

Nema nikoga, i on seda za sto, i jede kao da nikada pre nije jeo. Tu su hleb, med, sir, zatim neko ukusno suvo meso, sok od jabuke, a onda i kafa. A na sredini stola je vaza sa sitnim, lepim žutim cvećem, sveže ubranim sa livade.

Cveće.

Cveće, misli on. Cveće.

Trebalo je da uradi nešto na temu cveća.

Ali ne može da se seti šta je to.

Sav srećan završava doručak.

Pet

Erik gleda na sat i iznenađen je kada vidi da je prošlo podne.

Dugo je spavao. Izlazi rešen da pođe u šetnju. Prolazi pored ljudi, koji neguju svoje bašte, samo hodaju ili ne rade ništa. Osmehuju se i on im otpozdravlja klimanjem glave, pomalo stidljivo.

Nađe se na usponu uz puteljak između stabala zbijenih sa jedne strane njegove kuće, a onda se spusti na drugu stranu, šumoviti predeo se rastvori i on pred sobom ugleda more i stenoviti pojas obale.

Iznenada ga obuzme ogromna želja da pliva. Dan je vreo, a more izgleda primamljivo. Neko vreme je istraživao i ubrzo pronade malenu uvalu skrivenu između stena. Pogleda naokolo. Nema kod sebe ni peškir ni opremu za plivanje, ali mesto je pusto. Siguran je da niko ne može da ga vidi sa staze sa koje se spustio.

Brzo se svlači i klizne u vodu sa tople stene. Prijatno je, u početku hladnoća probada, ali je svežina hladne slane vode izvrsna.

Izlazi, ali ovog puta pronalazi višu stenu sa koje može da skoči.

Zaranja kroz mirnu vodu na površini, do hladnijeg, tamnijeg, opasnijeg sveta ispod. Tama ispod lepote.

Dok izranja, voda mu teče niz lice, preko očiju, kaplje sa ušiju i kao da spira oblake sa njegovog uma, priseća se.

„Šta ja to, dovraga, radim?“ – on to zapravo izgovara naglas i, uspinjući se po stenama, zaputi se ka svojoj odeći.

Zaustavlja se, zureći u nju. Zna da ju je ostavio na gomili tamo gde se svukao. Sada leži uredno rasprostrta, da se ugrije na osunčanim stenama. Gleda oko sebe, ali ne može da vidi nikoga. Ništa.

Odmahujući glavom navlači odeću, iako voda još kaplje s njega.

Pokušava da razbistri glavu dok hoda do svoje kuće, podsećajući sebe na ono zbog čega je došao, i da bi trebalo da radi.

Ignoriše prijateljske pozdrave dok korača ka Kandži, odlazi do svoje sobe, gde hvata svoj uređaj, beležnicu i olovku, i seda za stočić pored kreveta. Misli da čuje neki zvuk. Kapija klikne i on podiže glavu čekajući da čuje korake koji se približavaju. Niko ne dolazi, a onda, rešen da ga ništa ne omete, ponovo se koncentriše.

„O čemu sam mislio?“ – ponovo se pita naglas, zagledan kroz prozor. Počinje da radi.

Prolazi kroz ono što zna.

Blaženo ostrvo, opskurna samoupravna zajednica na najdaljem severu. Broj stanovnika nepoznat, ali mali. Ekonomska proizvodnja? Ostrvo je nekad imalo ribarsku flotu, sada nepostojeću. Kako god da sada zarađuju novac, Erik je već video da to nije od turizma. Nigde ne postoji smeštaj za strance, za početak, a i kad imaju nekoga ko ostaje, ne naplaćuju.

Pa kako onda zarađuju za život?

Šta oni rade ovde? Bez upozorenja, um ponovo počinje da mu se magli, a sećanje se bori, mada zna da postoji nešto drugo što je poslat da istraži.

Ustaje i hoda po sobi, pokušavajući da razbistri glavu.

Padne mu na pamet da je imao neke beleške, koje je pripremio pre nego što je došao, i pritisne dugme za uključivanje svog uređaja.

Sprava se pokreće, i on ide pravo u Beleške.

Čita.

Cveće.

*Veruje se da je Blaženo ostrvo dom jedinoj preživeloj populaciji vrlo retke orhideje: orhideja blaženi zmaj, latinski naziv *Orchida dracula beati*. Takođe poznata kao orhideja drakula.*

Erik se nasmejao kad je prvi put pročitao to jezivo ime, a onda je shvatio da drakula nema nikakve veze sa vampirima, nego samo znači mali zmaj. Ali šta je *beati*? Morao je da potraži i otkrio da je to latinska reč za blažen.

Mali blaženi zmaj.

Pronašao je fotografije cveta, i uprkos očito bezazlenom značenju njegovog imena, zaista jeste izgledao pomalo uvrnuto, čak strašno. Više kao životinja nego kao cvet, stvar s bodljikavom glavom zmaja, s purpurnim laticama i krvavocrvenim grlom u sredini.

Kruže glasine da su ostrvljani nedavno, ili nekada, otkrili da ta orhideja ima svojstva blagotvorna po zdravlje, da poboljšava opšte dobro stanje organizma i nivo energije. Da obnavlja oštećeno ćelijsko tkivo. Da čak može da produži život.

Ostrvljani su, navodno, uspeli da dobiju eliksir života od cveta, i da ga prodaju netestiranog, i stoga nelegalno, za enormne sume, ekstremno bogatim ljudima zapadnog sveta.

Eto zašto je došao ovde.

Prilikom posete Londonu razgovarao je sa nekim ko je znao nekoga ko je koristio taj lek, ali u tome je i bio problem. Uvek je to bio neko ko je znao nekoga ko je znao nekog. Rekla-kazala.

Sada je na izvoru priče, ali već je od Jednostepenog saznao da bi ovo mesto više od svega drugog moglo da bude potpuno nepovezano sa ostatkom sveta.

Prelista beleške na svom uređaju, tražeći mapu koju zna da je sačuvao. Pronalazi je i upravo kad ona zatreperi na ekranu, baterija ga izdaje.

On odmahne glavom. Odlazi do svoje torbe i prekopava je u potrazi za punjačem, ali ga ne nalazi.

Smešno, misli.

Pretražuje torbu ponovo, čak i sve bočne džepove, i malu pregradu spreda.

I ne može da ga nađe. Zna da ga je spakovao jer ga je koristio u avionu.

Vadi sve iz torbe, polako, pokušavajući da ostane smiren, govoreći sebi da će punjač svakog trenutka ispasti iz neke čarape.

Ali ne ispada.

Pregleda sve što je doneo sa sobom, rasprostrto po krevetu, i dolazi do zaključka da je neko odneo punjač prethodne noći.

Nešto hladno mu se useca u um.

Plaši se.

Šest

„Kako napreduje vaš članak, gospodine Sedam?“

Tor mu se smeši. Uvek isti osmeh, kao da strpljivo čeka nešto.

„Vrlo dobro“, brzo laže Erik. „Međutim, želeo bih da pozajmim bicikl.“

Da li umišlja da Tor okleva delić sekunde pre no što odgovori?

„Naravno“, kaže Tor. „Mogu li da vam ponudim malo čaja?“

Ne čekajući odgovor, Tor nestaje u kuhinji Kuće na raskršću.

Erik je sve nezadovoljniji. Odlučio je da ne pominje nestali punjač, ali neće dopustiti da bude zaveden.

Čuje glasove u kuhinji i namerava da se prikrade po drvenom podu, kad se Tor ponovo pojavi, sa šoljom čaja u ruci.

„Izvolite“, kaže on.

Erik uzima šolju, pomalo grubo.

„Obično dodajem mleko.“

„Ovaj je bolji bez mleka“, kaže Tor, smešeći se. „Verujte mi. To je posebna vrsta, sa malo arome korena. A sada...“

„Izvinite, nisam hteo da budem nepristojan, ali ja sam ovde došao da radim i zaista bi mi dobro došao bicikl da malo obiđem okolinu. I mapa ostrva.“

Tor podigne ruku.

„Sredio sam za bicikl. Biće ovde začas. Zašto ne sednete dok čekate i ne popijete čaj? A siguran sam da negde mogu da nađem mapu za vas. Sigurno ste još pomalo umorni, verujem, zar ne?“

Čim Tor to pomene, Erik zaista oseti kako ga preplavljuje talas iscrpljenosti.

„Čaj će pomoći“, kaže Tor, dok Erik sedi na veoma staroj ali vrlo udobnoj sofa. „A sada, da vidimo gde je ta mapa.“

Erik ispija čaj.

Sedam

Eriku je drago što je pobjegao iz Torove kuće.

I dalje ne zna šta ga kod njega uznemirava, ali zaista oseća to. Ne može da dokuči zašto, kad je ovaj više nego ljubazan i predusretljiv.

Erik opkoračuje bicikl na ukrštanju Kućnog puta i Puta do raskršća, i proučava mapu.

Odlučuje da obilazak započne od pristaništa, i da se uputi nazad na sever. Odatle će voziti ka jugu, metodično istražujući svaki puteljak i stazu. Ako ovde proizvode neki eliksir, moraju da uzgajaju velike količine orhideje drakula, što znači da postoji polje ili možda niz staklenika. Erik ne zna mnogo o orhidejama, čak ni to da li mogu da se uzgajaju na plantažama, ali zna da su retke i delikatne biljke, koje rastu samo u posebnim, fino balansiranim uslovima. U svakom slučaju, to je neverovatno retka vrsta koja raste samo na dalekom severu.

On kreće i odjednom se ponovo smeši.

Veći deo života proveo je putujući, istražujući priče po celom svetu. Uglavnom je sam, i ponekad su putovanja na koja mora da se otisne teška, čak opasna. A nema nikoga ko ga čeka kod kuće, čak ni prave prijatelje koje poznaje ceo život, i često se oseća kao neki duh koji plovi po licu Zemlje, neukorenjen. Kad bi umro, prošle bi nedelje pre nego što bi iko za to znao, ili mario. Konačno da ga put dovede na neko dražesno mesto, gde je toplo i lepo. Prasne u smeh.

Smeje se činjenici da je u stanju da se vozi bez okretanja pedala celim putem do keja. Fijuče dok prolazi, pčele mu zuje oko glave i oko cveća koje kipti od života na sve strane.

Ptice se dozivaju, a njegov bicikl ubrzava. Izbacuje stopala u stranu i oseća radost od jednostavnog uživanja u slobodnoj vožnji na suncu. Igra malu igru, proverava koliko dugo sme da

drži zatvorene oči i, dok žmuri, u njegovom umu se, neobjašnjivo, pojavljuje slika Merlinog mekog vrata. I njegovih usana kako ga ovlaš dodiruju.

Trgne se iz sanjaranja, podsećajući se da je ovde poslom, pa ipak, kad stigne do keja, i dalje se osmehuje.

Osmeh se širi kada ugleda Merl kako mu se približava.

„Kako napreduje tvoj članak?“ – kaže ona vedro.

„Svi se toliko trude oko mene!“ – kaže on, smejući se.

Merl deluje zbunjeno.

„A zašto ne bismo?“ – kaže ona. Lako mu dodirne slepoočnicu, a Erik može da se zakune da oseća kako mu srce raste.

„Izvinjavam se“, kaže on, „prosto, ostatak sveta je drugačiji nego vi ovde. Ljudi nisu toliko pažljivi. Toliko velikodušni. Sve je navrat-nanos, i nikad nema vremena za molim i hvala. To je...“

„Razumem“, kaže Merl. „Drugačije je.“

„Da, tako je to“, kaže on. Zastaje, pokušavajući da se seti nečega što bi mogao da kaže kako bi nastavio razgovor. Spusti pogled. „Tor mi je pozajmio ovaj bicikl.“

U sebi, kida se zbog još jednog zapanjujuće nemuštog razgovora. Ali nema veze. Uvek tako blago, Merl spušta ruku na njegovu podlakticu.

„Pronašla sam te“, kaže ona. To je sve.

Pre no što bi mogla da kaže nešto više, nešto joj skrene pažnju i ona pogleda preko njegovog ramena.

„Mi o vuku“, uzdahne ona, „a vuk na vrata.“

„Molim?“ – kaže Erik, ali Merl ne odgovara. On se okrene i ugleda Tora koji stoji iza njega.

„Brzo ste stigli ovde“, kaže Erik neposredno.

„Došetao sam od Kuće na raskršću“, odgovara Tor. „Zaboravljate, ovo je malo ostrvo. Ne treba previše vremena da bi se stiglo bilo kuda. Pa i pešice, čak i starom čoveku kao što sam ja.“

Ponovo, Erik se pita koliko je star Tor. Koliko je star bilo ko na Blaženom?

„Moram da porazgovaram s Merl o nekom poslu“, kaže Tor, smešeći se.

Tor čeka. Fiksira Erika svojim zdravim okom.

„Oh, naravno“, promuća Erik i klimne glavom. „Pa, ja moram dalje. Vidimo se kasnije.“

Oči su mu usmerene samo ka Merl dok to izgovara, nadajući se nekoj reakciji od nje.

U magnovenju, na njenom licu se pojavljuje pogled takvog drhtavog intenziteta, i u tom trenutku on shvata da je pogrešio. Gleda u njene usne i njene oči, krivinu njene obrve, i shvata da ona *jeste* prelepa.

„Zdravo, Erik“, kaže ona.

On klimne glavom, odmakne se i odveze.

Pronašla sam te.

Da li je bilo nekog dubljeg značenja u njenim rečima?

On želi da veruje da ima.

Osam

Erik istražuje do kasno po podne.

Ne pronalazi ništa, barem ništa od onoga što traži.

Orhideje, ili možda neki objekat za proizvodnju, neku vrstu kućne laboratorije. Pretpostavlja da će ih prepoznati kad ih vidi. Tako je to u njegovom poslu, i uvek je nekako mislio da je upravo zato bio uspešan u onome što radi. To, i nešto što je manje lako priznati: da možda nikada nije zadovoljan. Ni u životu, ni u poslu, niti u ljubavi – uvek želi više. To ga je učinilo dobrim novinarom, ta žudnja da večito traži nešto više, ali nikada nije priznao, mada to oseća duboko u sebi, da ga je takođe učinila usamljenikom, sa srcem koje nervozno bije od straha da nikada neće pronaći ono što traži. Ali nešto prosto klikne kad je na pravom tragu priče, nešto prosto klikne. Kao što je nešto kliknulo kad je video Merlino lice.

*

Ponovo se nalazi kod Kuće na raskršću, i opet izvlači mapu, pokušavajući da odluči gde će dalje da gleda.

Već je kasno, ali to nije važno, jer se neće smrknuti. Cvetni Mesec se uzdiže iznad brega. Erik proučava mapu koju mu je dao Tor.

Izgleda kao da je crtana rukom, ali može da vidi da je odštampana, i da ima naslov i cenu na poleđini. Nešto u vezi s tim ne da mu mira, ali primećuje da mu razmišljanje iziskuje previše napora. Pita se da li se razboljeva, već je dvaput osetio da mu se to dešava s umom. Zamagljenost.

Uz napor, glava mu se razbistri i u sećanje mu dolaze slike mape Blaženog, one koju je sačuvao na svom uređaju.

On shvata da mapa pred njim nije ista kao ona koju je snimio ranije u redakciji.

Na prvoj mapi ostrvo je imalo dva dela, dva vrlo određena oblika, kao dva krila leptira, mada je zapadni bio nešto manji, zbog čega je mapa izgledala nesrazmerno. Dva dela su bila spojena uskom trakom kopna.

Erik gleda mapu u svojoj ruci. Odštampana je samo istočna strana. Polovina ostrva nedostaje.

Pa zašto bi, misli on, štampali mapu samo jednog dela ostrva?

To bi bilo glupo. Osim, osim, osim ako nećete da jednu stranu ostrva sačuvate u tajnosti.

Sad zna da je nabasao na nešto.

I zna da njegov novinarski um radi dobro, a onda istog trenu uspostavi još jednu vezu.

Staza, uzbrdo, prošle noći.

Bila je to staza koja ne vodi nikuda, ili je barem tako izgledalo.

Staza je bila negde po strani od Puta do raskršća. On okrene bicikl i počne da vrti pedale.

Devet

Na pola puta uz kratak ali smešno strm breg zaustavlja se, iz dva razloga. Prvo, padina je previše strma da bi uz nju okretao pedale, čak i ako stoji na njima u najnižoj brzini. Butine vape da se zaustavi, ali ima tu još nešto. Ovo naprezanje na biciklu navodi ga da pomisli na prethodnu vožnju tokom tog dana.

Seća se slobodne vožnje nizbrdo celim putem do pristaništa. A onda se seća da se ponovo vratio, ali ne može da se seti da se naprezao na uzbrdici da bi stigao dotle. U stvari, prilično je siguran da je vozio nizbrdo veći deo puta nazad. Ako ne i celim putem. Razmišlja o svim drugim mestima na kojima je bio tog dana i sada, kad misli o tome, zapravo ne može da se seti da je uopšte morao da vrti pedale, bilo gde, sve dok nije stigao do ovog komičnog brdašceta. To nema smisla, i na sekund se zapita da li je sve ovo neki produženi san.

Druga mogućnost je da je bicikl posednut.

Pogleda ga, a onda odmahne glavom.

„Pa, dobro“, kaže on, odustajući od pokušaja da razume. „Tako je to.“

Pognute glave, gura bicikl do vrha brda, blizu tačke gde se prethodne noći uzverao do grebena. Naslanja bicikl o stenu i kreće u istragu. Staza, takva kakva je, izgleda da se zaustavlja kraj samog grmlja.

To je gusti zeleniš, žbunovi i stabla, i rastinje uz tlo. Pokušava da podigne granu i probije se unutra, ali to ide teško.

Grana se odbije nazad ka njemu, sa trnovitim bodljama, i Erik pomisli da bi bilo lakše izboriti se čak i sa ogradom od bodljikave žice. Grana ga ošine po licu i on je besan. Spuštene glave, ne mareći za bol, probija se kroz grmlje.

Dočekuje se na ruke i kolena, na malenoj čistini.

Pred nosom mu je lice koje ga gleda. Samo što to nije lice. On gleda u stenu na kojoj su oslikane dve plave tačke, obe okružene belim krugom, nalik očima. Osmotri ih bolje i vidi da su tačke naslikane i na drugoj strani stenovite izbočine, zbog čega izgleda kao neko primitivno stvorenje od kamena, gušter ili zmaj, sa očima usmerenim na obe strane.

Pogled mu odluta ka šumovitom predelu, i gotovo poskoči kad, malo dalje, ugleda još kamenih lica, sa samo jednim okom ovoga puta, okrenutim u stranu.

Začuje glasove i ukoči se.

Osvrne se i kroz nisko rastinje razaznaje figure koje stoje pored bicikla. Dvoje ili troje ljudi. Ne može da razabere šta govore; razgovaraju tiho, ali onda vidi kako im se noge kreću od staze ka njegovom položaju, gore na grebenu.

Ne želi da ga uhvate ovde, i zato oprobava sreću, brzo se provlači nazad, što je, kako ispada, lakše nego probijanje napred.

Pogleda nalevo, grabi svoj bicikl i već se brzo kotrlja pre nego što su pridošlice uspele da se vrata na stazu.

U podnožju brda okreće se nadesno i vidi da se našao pred Kućom na raskršću.

Gleda na svoj sat, kasni, ali previše je umoran da bi brinuo zbog toga da li će uvrediti Tora.

Oslanja bicikl na kapiju i hoda uzbrdo. Opet je vrelo veče i prozori su otvoreni.

Upravo se sprema da zakuca na vrata kad čuje glasove koji dolaze iznutra. Povišene glasove.

Okleva, a onda klizne oko bočne strane kuće, na verandu koja se proteže oko ugla.

Stoji pored kuhinjskog prozora, pokušavajući da ne izgleda kao da špijunira, u slučaju da ga neko primeti.

Čuje Torov glas, i još jedan za koji misli da je Henrikov. Tu su i ženski glasovi. Maja i Džejn, verovatno. A da li je to Merl?

Da, siguran je da jeste.

„Radićemo sve što uvek radimo.“

To je Tor. Čovek za koga misli da je Henrik govori sledeći.

„Ali, da li će nam to doneti ikakvo dobro? Pokušavali smo toliko dugo!“

„Radićemo sve što uvek radimo“, ponavlja Tor. Zvuči ljutito.

„Radićemo kao što su naši preci radili.“

Tada nastaje zbrka glasova, dok svi govore u isto vreme.

Onda čuje Merl. „Slažem se sa Henrikom. Treba da probamo nešto drugačije.“

Pauza. Onda ponovo Tor, mekše.

„Merl, dete moje. Govoriš o stvarima koje ne razumeš. Ti si naše blago. Mlađa si od nas, i samo zato, mi te čuvamo i poštujemo. Ali ti ne znaš sve.“

Najmlađa od nas?

Erik se seti da nije video decu na ostrvu. Nijedno dete. A Merl, mlada žena, svakako je najmlađa osoba koju je video od svog dolaska.

„Ti ne znaš sve!“ – ponavlja Tor.

„A da li ti znaš?“

Čuje Merlin iznenadni prkos, i može da oseti užasan gnev koji se diže u Toru upravo tamo i tada.

„Dosta! Rekao sam svoje. Ja sam Čuvar Blaženog ostrva i rekao sam svoje. Svi imate svoja zaduženja. Pobrinite se da ih izvršavate i obavljajte ih dobro. Sada idite!“

Ponovo žamor glasova, a onda mora da je Tor udario o sto ili o pod, jer se čuje tresak i potom zavlada tišina.

Torov glas ponovo dopire, ali toliko dubok i nizak da Erik ne može da razabere reči.

Bilo mu je dovoljno, brzo krene oko kuće do pročelja, kuca na vrata i ne čekajući da bude pozvan, otvara vrata i ulazi.

Gotovo se sudari sa Merl, koja je u hodniku.

Ona otvara usta od iznenađenja, ali pre no što uspe da progovori, na vratima se pojavljuje Tor.

„Da li i inače ulazite u tuđe kuće bez poziva, gospodine Sedam?“

Njegov glas je postojan i čvrst, nema ni traga besu koji je Erik maločas čuo.

„Ja... Ne, ja...“ – on zastaje, pokušava ponovo. „Čuo sam povišene glasove. Došao sam da vidim da li je sve u redu.“

Tor zastane.

„To je obzirno od vas, ali svi smo dobro.“

„Bili ste toliko ljubazni prema meni“, slaže Erik glatko. „To je najmanje što sam mogao da učinim.“

„Ali mislim da ste pogrešili“, kaže Tor. „Svi smo dobro. Ti si dobro, Merl, zar nisi?“

Merl klimne glavom. Bez traga brige ili straha osmehne se Toru.

„Da, vrlo dobro, Čuvaru. Vrlo dobro.“

„Eto. Vidite i sami. Nema razloga za brigu. Merl, bolje da kreneš kući.“

Bez ijedne reči, ne pogledavši ni u jednog od njih, Merl odlazi, kliznuvši kroz prednja vrata i zatvarajući ih za sobom. Erik je gleda kako nestaje kroz dovratnik i primećuje njenu visinu. Visoka je, nije to ranije primetio.

„Dakle, Erik. Kako napreduje vaš članak? Imali ste buran dan.“

Erik je uhvaćen, ne zna šta da radi. Pošto je uleteo da spasava Merl, sada se opet našao u situaciji da mu neprijatelj nudi šolju čaja.

Prati Tora u dnevnu sobu i rasejano opaža da su se ostali osuli nekuda u predvečerje. Vidi udobnu staru sofú i odjednom se ponovo oseća veoma umorno.

„Čaj?“ – pita Tor.

Erik gleda u Tora.

„Da, molim.“

„Mleko?“

„Oh, ne, hvala“, kaže Erik. „Bili ste u pravu, mnogo je bolji bez mleka.“

Tor klimne glavom i povlači se u kuhinju.

„Baš mi je drago što se slažete“, kaže on.

Kada se vrati, tiho gleda kako Erik pije čaj. Umor se sliva na njega, ali gorak ukus čaja nekako čini da to bude prijatan osećaj.

Sve što treba da učini, sve što treba da učini sada, misli on, jeste da krene na kratko putovanje do kuće, a onda može da spava.

Deset

Erik spava do kasno.

To je zbog zavesa, zbog šalona, kaže on sebi.

„Nema ničeg da me probudi“, kaže on.

Odlučuje da navije budilnik za sledeće jutro, zaboravljajući da mu se aparat ispraznio, a da mu je punjač nestao.

Tušira se, dugo, a onda se spušta dole kako bi pojeo još jedan obilan i izuzetno ukusan doručak. Negde u pozadini njegovog uma titra neodređena misao, tek osećaj, kao svrab koji traži da bude počešan. Ali toliko je slaba da je Erik uskoro zanemari. Čvrste, sveže maline su u činiji na stolu. Uzima jednu, onda još nekoliko, dok ne isprazni celu činiju.

Zavali se i srećno uzdahne.

Tek tada vidi kratku, rukom pisanu poruku naslonjenu na vazu s cvećem, na sredini stola.

Divan je dan za plivanje. Južni mol je najbolji.

Podigne poruku, polako.

„Tako je to!“ – kaže.

Posle doručka, smota peškir iz kupatila i zaputi se na jug.

Koliko može da se seti, još nije stigao do krajnjeg južnog dela ostrva, i čak mu i ne pada na pamet zašto ne može da seti da li je bio tamo ili ne. Niti shvata da je izgubio pojam o vremenu, iako je stigao ovde pre nekoliko dana.

Kućni put savija i skreće pored još nekoliko živopisnih kuća, dok ne stigne do odvajanja, na kome sićušni drveni znak pokazuje put do mola. On prati tu manju stazu još nekoliko minuta, a onda ugleda more pred sobom.

Prelepo je. Toliko je lepo da mu oduzima dah. Nije spektakularno, nije da padne vilica, jednostavno je prelep prizor i njega preplavi milina što takva mesta postoje. Sive i smeđe nijanse

stena, drveće i divlja trava, more koje ga čeka, i samo njega; mesto je potpuno pusto, ne vidi ni ljude ni kuće.

Spušta se do mola i izuje cipele, pa sedi s nogama u vodi neko vreme, a onda se razodene, sklizne u vodu i pliva daleko od pristaništa.

Okreće se i gleda ostrvo, i ponovo oseća onaj slabašni svrab negde u pozadini uma. Pliva bliže molu, zaranjajući pod vodu dugim zamasima.

Odjednom, kako izroni na površinu, neko je tamo u vodi sa njim, udaljen za dužinu ruke.

U prvi mah vidi samo prskanje dok taj neko zaranja, ali koji tren kasnije, glava i ramena probijaju površinu podižući talase.

To je Merl. Mokra kosa joj je zabačena unazad i pada niz vrat.

Nijedno ne progovara i dok Erik seče vodu, Merl mu se približi.

Tu je ponovo onaj blago intenzivan pogled na njenom licu, što je nešto čega se seća, nešto što se probija kroz oblake u njegovom umu.

Ona pruža ruku, sekući vodu, i vrhovi prstiju im se sreću.

Ona uzdahne, glasno tek toliko da bi se čulo preko tihog šuštanja talasa.

„Pratila sam te.“

Erik okleva za tren, čudeći se, ali onda se zasmije, a i Merl za njim.

„Ti.“

Plivaju zajedno, daleko u more.

Zaranjaju ispod površine, vrteći se i okrećući, s rukom u ruci tamo gde mogu i klizeći kroz dubinu, Erikove usne okrznu njen vrat, samo jednom. Najzad, podižu se da uzmu vazduh. A kad tako izrone, smeju se.

„Ovo je smešno!“ – dovikuje Erik, a Merl sleže ramenima i osmehuje se, kao da kaže: pa šta?

Erik pokušava ponovo.

„Da li smo ovo radili i ranije?“ – uzvikne on.

Merl je na nekoliko zamaha rukom od njega. On prelazi tu razdaljinu i pokušava ponovo.

„Da li smo ovo radili i ranije?“

Merl ponovo sleže ramenima.

„Osećam kao da smo ovo radili ranije“, kaže on, napregnuto.

„Ali pre mnogo vremena. Pre baš mnogo vremena.“

Ona, ponovo, nestaje pod vodom.

Erik razmišlja o svom životu, nešto što obično izbegava, jer život mu nije uvek bio baš lak. Pita se da li nekoliko trenutaka čiste i potpune radosti mogu da budu vredni čitavog života borbe.

Možda, misli on. Možda, ako su to pravi trenuci.

Plivaju još malo, i na kraju, iscrpljeni, penju se na stene da se osuše na toplom suncu.

Erik se okreće i uzima Merline ruke. Gleda u svoje, malo starije od njenih. Gleda u njene mlađe. Šta ako je obrnuto? Šta ako su njegove ruke mlađe? Da li bi to bilo važno?

Pita se zašto je *ova* ruka *njegova* ruka. Da li bi mogla da pripada nekom drugom? I zašto je to *njena* ruka? Da li je to važno? I šta bi bilo da je ona drugačija? Ne, misli on, dok se ta čudna i nekako budalasta pitanja kotrljaju po njegovoj glavi. Ne, ne bi bilo važno. Čak i da je ona drugačija, i dalje bi bila *ona*.

„Ovo je smešno“, kaže on ponovo, a ona se uspravlja u sedeći položaj i nežno uzima njegovu glavu u svoje ruke.

„Zašto?“ – kaže ona. „Zašto je tako? Zašto je smešnije nego hiljadu drugih stvari? Od toga da se Zemlja okreće oko Sunca, da voda može da pojede planinu, da losos može da pliva hiljadu milja preko okeana da bi pronašao isti potok u kome je rođen. To nije smešno. To je prosto... tako kako jeste.“

Iznenada ona počne da pretura po svojoj odeći, raširenoj na stenama, i pronalazi ručni sat.

„Moram da idem.“

„Ali, ostani...“

„Žao mi je“, kaže ona, odmahujući glavom.

Ne može nikako da je ubedi, i tako Erik gleda kako ona zaveva svoju nagu kožu i onda, kao san koji, posle buđenja, otplovi van domašaja, već je otišla.

On drema na stenama, oseća Merl oko sebe i u sebi, vidi njevitke udove, miriše so u njenoj kosi, zamišlja da je toplina sunca dodir njenih ruku na njegovoj koži. Shvata da je to prvi put za veoma dugo vremena da njegovo srce udara polako i mirno. Spokojno.

*

Budi se nešto kasnije, ponovo sa onim peckanjem.

Nešto počinje da se diže ka površini njegovog uma.

Hoda do kuće, pokušavajući da se oslobodi tog osećaja, šta god bio. Siguran je da bi nešto trebalo da uradi.

Kada uđe u kuću, misli da čuje kako se zadnja vrata, kuhinjska, zatvaraju.

Sleže ramenima.

Možda samo vrata lupaju na vetru, mada ne stiže toliko daleko da primeti da nema vetra.

Prebaci peškir preko ograde da se suši na suncu i vrati se u kuhinju, gde vidi da mu je neko ostavio teglu onog čaja i odluči da da ga popije, da razmisli o čemu god da je trebalo da razmišlja.

Kuva čaj, i ne primećujući da zapravo ima nešto drugačiji ukus, da je postao malo jači.

Pije ga, i zaborav počinje ponovo.

Jedanaest

Prolaze dani.

Ostrvo je tako lepo, misli Erik, svaki dan kada se probudi i svake noći kada krene na počinak. Tor mu je lično doneo još onog čaja u visokoj staklenoj tegli i Erik je prilično ponosan na mali ritual koji priređuje sebi svake večeri.

*

Prolaze dani.

Sunce gori snažno, leto je mlado i sveže, lišće i trava svetli i puni života.

Erik provodi vreme šetajući po ostrvu. Klima glavom ljudima koje upoznaje i osmehuje se. S vremena na vreme sagne se i pomiriše cvet u ovoj ili onoj bašti.

Merl dolazi ponekad da ga vidi, a on je podjednako srećan što vidi nju kao i bilo koga drugog. Postojalo je nešto neobično kod nje, to je sve. Eto kako se oblikuju misli u njegovoj glavi. Postojalo je nešto neobično kod nje. Ali to nije važno. Ne zaista. Čini mu se da je ona malo rasejana, nezadovoljna povremeno, i Erik počinje da se pita šta bi moglo da bude uzrok tome, ali zaključuje da ni to nije važno. Trebalo bi da i ona bude kao svi ostali na ostrvu. Ponekad izgleda kao da ga gleda gotovo optužujuće, ali on ne može da dokuči zašto ili šta je to učinio. On nema energije, um mu je previše spor i uskoro se više ne bavi time.

Ljudi su nasmejani i lepi, i Erik se oseća srećno i takođe lepo.

*

Njegov jedini posetilac tokom tog perioda nije ljudsko biće. Jednog jutra pronalazi kunića koji sedi nasred staze do njegovih vrata. Pogleda pažljivije i shvata da to nije kunić nego zec, dugačak i tanak. Sedi malo po strani od njega, ali ga očigledno posmatra. Čeka.

Erik mu se približi, očekujući da će se zec uplašiti i pobeći, ali on ne mrda. Zbunjen, Erik skoči ka njemu. Zec i dalje stoji tačno tamo gde je i bio. Erik se spremi da krene na njega, ali nešto je u zečjem nepomičnom pogledu uznemirujuće i na kraju Erik popušta, i obilazi oko zeca kad krene u šetnju.

Kada se posle podne vrati kući, zeca nema.

★

Prolaze dani.

Jedan dan se pretapa u drugi, beskrajno sunce omekšava putovanje po kalendaru u jedinstven, dug hor radosti. Lepote, radosti i zaborava. Uvek zaborava.

Prolaze dani.

Dvanaest

Usred onoga što bi trebalo da bude noć Erik se odjednom probudi, sanjajući da se davi.

Trgne se, uspravi i ustane, i ne može da razume otkud mu tečnost u ustima. Pada na pod, gušeći se, pljujući, izbacujući malo vode koju je uvukao u dušnik.

Vrata spavaće sobe su odškrinuta. Da li čuje ili umišlja korake na drvenom stepeništu? Tetura se niz stepenice i pronalazi prednja vrata širom otvorena, ali tamo nema nikoga. Pogledom pretražuje uličicu, i livadu preko. Ni tamo nema nikoga.

Oprezno, i dalje pljujući vodu, zatvara vrata i pronalazi put nazad do kreveta.

Šaloni su navučeni i kad uključi svetlo u spavaćoj sobi, vidi komad papira na podu, na prostirci pored kreveta.

Malo je vlažna od vode koju je izbacio gušeći se, ali su reči na papiri dovoljno jasne.

Probudi se i seti se. Bio si u pravu. Odgovor leži iza brda.

Gleda u poruku bezizražajno i protrese glavom.

„Pa, tako je to“, kaže on.

Zuri u poruku duže vreme, pokušavajući da smisli šta da radi, pokušavajući da misli. Mada je toliko umoran, toliko umoran, i novi talas letargije navali na njega.

Vraća se u krevet, odlučivši da prosto zaboravi sve to, isključuje svetlo i sklapa oči.

Pet sekundi kasnije, tečnost koja je našla put do njegovog stomaka počinje da radi i on je ponovo van kreveta.

Nema vremena da stigne do kupatila pre nego što žestoko i nekoliko puta povrati na pod.

Telo mu se cima i trese, boli ga i on stenje, a kad se sve završi, otpuzi natrag u krevet, gde provodi turobnu noć, napola budan, napola snevajući.

Da li taj živi košmar ili nešto što je na silu popio u snu, ali nešto pokreće navalu sećanja, sećanja od davnina, sećanja na druge košmare?

Košmare koji su užasnuli ne samo njega već i njegove pobožne i stroge roditelje. Krvlju natopljene snove koji su mu dolazili iz noći u noć kad je bio tinejdžer, snove koji su nakon buđenja delovali stvarnije nego bezbojno okruženje njegove ovozemaljske sobe, sive kuće, i njegovi sve udaljeniji majka i otac. Njegov život.

Krvlju natopljeni košmari. O nekom drugom vremenu. O drugom mestu. Drugom životu.

Trinaest

Već je podne kad Erik konačno skupi dovoljno snage da izba-
ulja iz kreveta. Kada konačno ustane, donekle mu se razbistrilo
u glavi. Dugo se tušira vrelom vodom, pokušavajući da misli,
da misli jasnije.

Automatski, njegova ruka poseže za kontrolama tuša. Pojača-
va snagu mlaza, podešava toplotu i polako, boreći se sa snaž-
nom potrebom da to ne čini, spušta temperaturu, sve niže i
niže, dok se ne nađe pod pljuskom nečega što oseća kao ledenu
vodu. To je agonija, ali on nastavlja, sve dok mu se celo telo ne
zatrese od hladnoće, a onda počne da se grčevito trza. Gleda u
svoje ruke. Gotovo su plave.

Pada iz tuš kabine, na leđa, i dok se trese na podu kupatila,
sve mu se vrati.

Slike mu plivaju kroz glavu – one su izlomljeni komadi razbi-
jenih sećanja; putovanje do Blaženog, cveće, njegov uređaj. Merl.

Leži čitavu večnost na podu, zadržavajući sliku njenog lica u
mislima. Merl.

Odgovor leži iza brda.

Gleda kroz prozor. Veoma je tiho, pretpostavlja da je nedelja,
mada više nije siguran.

Vreme je savršeno. Za pet minuta on zuji na svom biciklu,
potpuno svestan da mora naporno da okreće pedale dok se us-
pinje uz strmo, strmo brdo za koje zna da vodi ka zapadnoj
polovini ostrva.

Dok vozi, ponavlja u sebi njeno ime, kao mantru, da sačuva
bistar um. Merl, Merl, Merl.

Na vrhu, zastaje na neko vreme da pogleda za sobom, prove-
ravajući da li ga je neko pratio, i zadovoljan što nije, probija se
kroz nisko rastinje, tražeći oči na stenama.

Prvu stenu s očima pronalazi brzo, puži na rukama i koljenima do druge, a onda i do treće.

Kada stigne do četvrtog para očiju, već može da stoji uspravno, a kod šestog je ponovo na otvorenom polju.

Tlo se spušta pred njim, prošaran teren s travom, kamenitim komadima, gomilama ljubičastog vresa i močvarnog bilja. Prateći oči, ubrzo skreće na okuci i uspinje se na široki greben, odakle će ga uzani nasip odvesti do zapadne polovine Blaženog ostrva.

Ponovo se osvrće, i kako ne vidi nikoga, žuri dalje, što trčeći, što posrćući preko neravnog tla.

Nasip je možda napravljen ljudskom rukom. Nije siguran. Sada izgleda dovoljno prirodno, ali nije ništa drugo do hrpa velikih gromada i manjih stena, preko kojih se obrazovao mali žal od peska. Izgleda da ovde zaista postoje dva ostrva, razdvojena u nekom geološkom trenutku pre nekoliko miliona godina.

Rastojanje između njih je kratko, i posle desetak krupnijih koraka već je na drugoj strani i u potpuno drugačijem krajo-liku.

Ovde nema drveća.

On prati oči na stenama, niz koji ga vodi dalje, naslikan ko zna pre koliko godina, i za koji tren otkriva prvu tajnu zapadne polovine Blaženog. Cvetove.

U prvom trenutku vidi samo jedan, a onda još nekoliko. Spotakne se i ugleda još desetak, a onda, kad zađe među stene, na stotine. Hiljade.

Zna da to mora biti orhideja mali blaženi zmaj. Misteriozna je kao i njeno ime. Dugačka drška sa čudnim, kovrdžavim listovima u obliku zvezde, a sam cvet – tamna čudnovato izvijena purpurnocrna stvar. Gleda pažljivije i zaista može da zamisli da je to glava zmaja; tu su čak i male izbočine na gornjoj latici koje

izgledaju kao rogovi, i dugačak crni jezik koji izviruje iz usta gornje i donje latice, kao u nekog zmaja, crn od otrova i zla.

Krene da ubere jedan, ali nešto mu zadrži ruku. Čak i sam miris cvetova čini da mu čula plove, zato on ustaje odlučivši da produži dalje.

Tlo se ponovo spušta i uspinje, i ponovo ugleda oči. Čini se očiglednim da ih treba pratiti, a nakon kratkog pentranja uz stene, on vidi nešto što mu oduzima dah.

Pred njim se nalazi crkva.

Nije nalik nijednoj crkvi koju je do tada video, ali on zna da to ne može biti ništa drugo osim crkve.

Drvena je, sa jednim visokim nivoom, sa kosim krovom, u čiju stranu on gleda. Otvoreni usta obilazi oko zgrade, do mesta gde mala kula ili trem uokviruje ulaz.

Mesto je ruina, jasno to vidi, i očigledno nije korišćeno godinama.

Kao putnik iz drugog vremena, posrće prema razjapljenim ustima zdanja koja kao da ga iščekuju, i ulazi.

Osećaj je kao da ulazi u čeljust ogromnog drvenog kita, i ako jeste to, zver ga je celog progutala.

Samo zdanje je tek preludijum.

Sledeće što vidi predstavlja pravo iznenađenje.

Tamo gde bi trebalo da stoji oltar, nalazi se nešto glomazno, skriveno.

Široka tkanina prekriva nešto, skrivajući dugačak pravougao-ni oblik koji stoji uspravno u širokom prostoru tog hrama.

Kreće napred, s utiskom da mu se dešava nešto nestvarnije od bilo kog sna koji je ikada sanjao. Dok pruža ruku ka rubu stare, sive, pohabane tkanine i povlači je u stranu sa nečega što se nalazi ispod, oseća se kao da lebdi iznad samog sebe, gledajući nadole, posmatrajući sebe kako radi.

Šta ako je ispod tkanine slika?

Apsolutno je ogromna.

Zaprepašćen, Erik ponovo odstupi unazad, pokušavajući da je sagleda celu.

Vidi sliku takvog realističnog užasa a, ipak, istovremeno tako snolike raznovrsnosti, da njegov um ne može da obuhvati sve odjednom.

Negde iza njega začuje se krckanje kamena, i on se okrene.

Tor stoji na vratima. Iza njega Erik može da vidi druge Čuvare.

Tor se približava, i tog časa Erik zna da se igra promenila.

„Prikladno je“, kaže Tor, „što si to video. Treba da znaš zašto su te bogovi doveli ovde, da nam pomogneš.“

Okreće se svojim pratiocima i izvikuje uputstva.

„Pokrijte ovo. I vodite ga. Vrata, molim!“

Odjednom se unutrašnjost crkve ispunjava ljudima, kroz bočna vrata sa obe strane koja Erik nije zapazio.

Dok se ruke bore uposlene ponovnim sakrivanjem slike ispod tkanine, druge ruke se zatvaraju oko Erikovih šaka.

Pokušava da se otima, ali nema svrhe. Previše ih je, čak i kad bi se na trenutak oslobodio iz njihovog stiska, još ruku bi ga šćepalo.

Najstrašnija stvar je njihov muk.

Oči im se čak ne susreću s njegovim, samo ga čvrsto drže, trojica ili četvorica sa obe strane.

„Vrata!“ – Tor ponovo uzvikuje, i sada pravi strah probada Erika.

Odveden je iza slike-oltara, a tamo iza, u najdaljem zidu crkve, širom se otvaraju još jedna vrata.

Uokvireno do vratkom, u blizini vidi more koje bukti svetloplavim plamenom, ali pogled mu zastaje na nečemu što leži na pola puta između vrata i mora.

To je kameni sto.

Sada počinje da se otima, u početku tiho, a onda očajnički.

Čista strava uzdiže se kao talas iz želuca u usta, izaziva nagon za povraćanjem. Bori se jače, ali što se više otima, čvršće ga drže tihe ruke.

Na nekoliko koraka je od kamenog stola i Tor je pored njega dok ga vuku unazad ka stolu, i on se rita, i vrišti, vrišti.

Trgaju mu košulju sa leđa, bacaju ga na sto, i dalje ga žestoko pritiskajući. Kamen mu se zaseca u kožu, sunce ga gotovo zaslepljuje, ali njegove oči širom otvorene od užasa imaju vremena da vide kako Tor odnekud izvlači glomazni zakrivljeni nož.

Predaje ga Henriku, koji korakne napred.

U drugom uglu svog sada suženog vidnog polja, Erik primećuje lice koje poznaje. Lice koje je poznavao oduvek.

Merl gleda nadole ka njemu, naginjući glavu.

Šapuće mu.

Pratila sam te.

Erik vrisne, i mada je njegov um uveliko prestao da radi, krajnja misao prokrvari u njega, nadovezujući se na toliko mnogo zaista čudnovatih misli.

Ja sam, misli Erik Sedam, ovo već proživeo.